

Szondi György
Vonósegyes

Ébert Tibornak

Nagydobéknál ég a világ
hímes szóval petárdáik
hegedű dúl hangja szilánk
mi hol mi volt még egy szálíg

Kócos pálcán regimentjük
durhalmozós tompítóval
fényes lengők rege rejtjük
deszkák résén fény nincs szó van

Akkordokat kordonokat
vonó mentén zsong a közé
akkor ápolt pardonokat
kalapács és üllő közé

Kivilágos alkonyaton
jajszivárványt lobbant a húr
katedrális horpadaton
forgószínpad dobol bal úr

Kimarkolták mért kuporgatsz
minket fosztasz rajtunk kattan
nyissad öklöd kongó por gaz
hegyvölgyünkön széthangzattan

2004

Végleg széjjel... immár ez a hangzat, elemelkedett. A négy húrból az utolsó is – elpattant, Tibor. Még éppen örülhetett a felesége halálára írt versciklus megjelenésnek lapunk júliusi számában; majd megszületett a most közölt vers – utána ő is elment: elemelkedett. Velünk voltál végig, veled mi idáig, alkotásaidal ezután is. (A szerkesztőség)